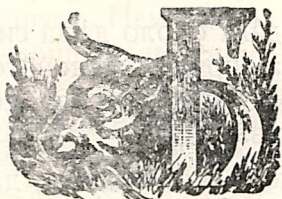

Изъ приказитѣ на дѣда Матейка.

III.

ПРИКАЗКА ЗА ЧЕРВАТА.

ило приятенъ день. Пекнало жешко лѣтно слънце; трепти, като че ли ще запали земята. Разцвѣтѣли се прѣдъ кѣщи

миризливи цвѣтя, брѣмнали по тѣхъ безброй неуморими, трудолюбиви пчелички, разчуруликали се палави птички—цѣлъ хоръ; а тамъ насрѣща отъ врѣме на врѣме попотраква съ дългъгъ клонъ дългокракъ щъркелъ.

Насѣдало дѣдовото Матейково сѣмейство прѣдъ кѣщи, подъ липата на сѣнка върху шарена черга. Всички сж доволни и весели, а най-много се радватъ дѣцата. Бѣгатъ,

гонятъ се, и, туку вижъ се струпали около дѣда си и го закачатъ А дѣдо Матейко седналь рѣши бѣла, като снѣгъ и тънка, като коприна, дълга брада . . .